

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 418/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 51/2011 a jeho uznesením z 28. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2011 doručená sťažnosť A. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 51/2011 a jeho uznesením z 28. júna 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 106/2010 z 31. marca 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 23 To 51/2011 z 28. júna 2011 bol uznaný vinným zo spáchania viacerých trestných činov.

Sťažovateľ poukázal na to, že aj napriek tomu, že viackrát upozorňoval na to, že už v rámci prípravného konania bolo porušené jeho základné právo na obhajobu, ani okresný súd, ani krajský súd nevenovali tejto námietke dostatočnú pozornosť.

Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ dodal:

„Okresný súd v Trenčíne a ani Krajský súd v Trenčíne sa napriek opakovaným podaniam dostatočným spôsobom nezaoberali podstatnou skutočnosťou, že už v rámci prípravného konania bolo porušené právo obvineného A. B. na obhajobu v tom, že už pri vzatí do vyšetrovacej väzby na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Trenčíne dňa 24. 03. 2010 pod č. k. 0 Tp/29/2010 s tým, že počiatok väzby u obvineného A. B. bol stanovený na deň 22. 03. 2010 od 16.00 hod., boli okrem úradných záznamov príslušníkov polície o tom, že sa údajne obvinený nezdržiava doma uvádzané ako ďalšie dôvody na vzatie do väzby aj skutočnosti, že obvinený A. B. je stíhaný ako obvinený aj za ďalšie konkrétne skutky, pričom tieto skutky pod samostatnými ČVS dokumentoval ten istý vyšetrovateľ PZ ako aj väzobnú vec, pričom ale v týchto ďalších trestných veciach obvinenému A. B. nebol ustanovený obhajca po obmedzení jeho osobnej slobody a vzatí do väzby a až dňa 31. 05. 2010 bol obvinený A. B. vyšetrovateľom PZ písomne upozornený že aj v týchto ďalších samostatne vyšetrovaných veciach sa jedná o nutnú obhajobu, pričom ale v tom čase ustanovený obhajca vo väzobnej veci sa od vzatia obvineného A. B. do vyšetrovacej väzby do ostatných trestných spisov vyšetrovaných v samostatných konaniach

z uvedeného dôvodu nedostal, nakoľko tieto ďalšie veci boli spojené na spoločné konania až dňa 08. 06. 2010.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva porušenie § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v rámci prípravného konania v dobe od 22. 03. 2010 do 08. 06. 2010, z ktorého dôvodu súdom nemala byť prijatá obžaloba, z dôvodu porušenia základného práva obvineného na obhajobu, obvinený A. B. ako obmedzený na osobnej slobode, nemal možnosť dostatočným spôsobom sa hájiť sám, pričom obhajcu v ostatných trestných spisoch spojených s väzobnou vecou na spoločné konanie až dňom 08. 06. 2010 nemal ustanoveného od vzatia do väzby, teda od obmedzenia osobnej slobody dňa 22. 03. 2010 až do 08. 06. 2010...

Krajský súd v Trenčíne v konaní sp. zn. 23 To/51/2011 na verejnom zasadnutí dňa 28. 06. 2011 pri rozhodovaní o mojom odvolaní sa stotožnil s dôvodmi odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu v Trenčíne, pričom sa dôsledne nezaoberal mojim poukazovaním na porušenie môjho práva na obhajobu v takom rozsahu v akom som na toto porušenie poukazoval a tým nenapravil nezákonnosť postupu v rámci prípravného konania a v konečnom dôsledku aj nezákonného odsúdenia.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo A. B. na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom upravené v čl. 47 ods. 2) a základné právo A. B., aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3) Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne rozhodnutím č. k. 23 To/51/2011 zo dňa 28. 06. 2011 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To/51/2011 zo dňa 28. 06. 2011 sa zrušuje.

3. Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje, aby vo veci konal a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva A. B. na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za

podmienok ustanovených zákonom ako aj práva obvineného, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.“

Sťažovateľ súčasne žiadal, aby bola jeho sťažnosť prejednaná prednostne, a to vzhľadom na to, že ide o naliehavú vec, pričom naliehavosť videl v tom, že v dôsledku porušenia práva na obhajobu bol vo veci „*nezákonným postupom uvedených súdov*“ vyhlásený odsudzujúci rozsudok, čo má v konečnom dôsledku dopad aj na jeho základné právo na osobnú slobodu, keďže mu bol uložený trest odňatia slobody.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o porušení jeho základného práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť ešte v rámci prípravného konania, pričom aj napriek tomu, že na túto skutočnosť v rámci konania pred súdmi poukazoval, ani okresný súd, ani krajský súd sa touto námietkou v potrebnom rozsahu nezaoberali, čo malo podľa názoru sťažovateľa za následok, že bol nezákonne odsúdený.

Dovolanie (okrem iných) môže podať tiež obvinený vo svoj prospech [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku].

Z uvedeného vyplýva, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia v sťažnosti označených práv, je vo vzťahu k jeho námietkam vzťahujúcim sa na právo na obhajobu účinným a dostupným prostriedkom nápravy väd konania (resp. rozhodnutia), ktorými sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil, dovolanie, prostredníctvom ktorého mohol uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v sťažnosti podanej ústavnému súdu a o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (obdobne napr. I. ÚS 16/09).

Vzhľadom na uvedené bolo preto potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Ak sťažovateľ využije možnosť, ktorú mu ponúka zákon, a podá dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu a najvyšší súd dovolanie odmietne (teda nezistí dovolací dôvod), v prípade podania sťažnosti ústavnému súdu zostáva sťažovateľovi zachovaná lehota aj vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu (za predpokladu, že sťažovateľ podá

sťažnosť v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2011